

Toho rána snášela se na krajinu mlha hustá jako bramborová kaše. Slunce se snažilo, seč mohlo, ale ať dělalo, co dělalo, vypadalo jako vaječný žloutek vhozený do té kaše. Bylo podivné příšeří, ani ptákům se nechtělo zpívat. Prostě byl takový obyčejný den někdy mezi listopadem a prosincem, ospalá neděle. Kdo se podíval z okna ven, raději se zase rychle zachumlal do příkrývky a užíval si tepla, které nashromáždil za celou noc. A tak si toho nikdo nevšiml.

Nikdo neviděl, že se vysoko na nebi z mlhy vynořil obrovský pták. Mával převelikými křídly, důstojně a mocně, prodíral se tou mlžnatou kaší a zrovna jako by ji prosvěcoval, jako kdyby se kolem něj rozlévalo zvláštní nafialovělé světlo. Vůbec byl celý světle fialový. Jak se pták blížil, dala se rozpoznat jeho fialová křídla, fialové oči, fialový nos... počkat – odkdy mají ptáci nos? No však on to taky nebyl žádný pták. Toho mlhavého nedělního rána se na zem snášel za tichého ševlení perutí anděl. Fialový anděl *Violaceus*.

Už se na to zkrátka nedokázal dívat. Lidé tam dole na zemi vypadali jako barevné krabičky a byli den ode dne prázdnější, vysypanější a zbytečnější. Běhali čím dál rychleji z místa na místo, jezdili jinými krabičkami po celé zemi, ale nic tam nenacházeli, protože už dávno nic nehledali. Měli hlavu plnou toho, co všechno ještě musí stihnout, udělat, zařídit, tak plnou, že už se jim tam nevešlo vůbec nic, dokonce ani docela maličké těšení. Na nic už se netěšili. A nejspíš už docela zapomněli, co to divné slovo znamená – těšit se. Už vlastně ani nic nechtěli, snad jenom to, aby jim všichni dali pokoj.

A jak *Violaceus* letěl nad městy a vesnicemi, nad samotami a osadami, vířil svými křídly jemný fialový prach, který zvolna usedal na zem, padal lidem na bundy, kabáty a čepice a oni si říkali: to je ale divný sníh, takový fialový jsme ještě nikdy neviděli. A už zase spěchali dál, protože v jejich hlavách už nezbývalo místo pro divení. A potom se to stalo.

První se fialového prachu nadýchal pan Antonín. Zastavil se uprostřed náměstí jako hodinový strojek, ve kterém praskla pružinka. Stál s pusou dokořán a nemohl pochopit, co se to s ním u všech všudy děje. Tam někde uvnitř, v místech, na která už zapomněl, jako by se rozhořel úplně malý ohýnek. A pan Antonín rozevřel oči údivem. Jak vlastně mohl zapomenout těšit se na spoustu krásných věcí? Byl najednou plný touhy a naděje. Měl ohromnou chuť začít hledat...